

Сині оченята.

Крізь сухий торішній листок пробився торішній пролісок . Гострий , мов стрілочка. Між ними затремтіли двоє синіх очей-дві квіточки . Глянули оченята навколо . Що ж вони побачили? Велике червоне коло, немов клубок вогню.

- Що це таке?- запитали Сині Оченята.

- Це сонце,- відповів Джміль.

Потім Сині Оченята побачили високі дерева, блакитне небо, журавлиний ключ . Сонце піднімалось все вище, ось воно вже посеред неба . Ось уже опускається, наближається до землі, стало все червоніше.

- Чого це сонце стало червоне?- запитали сині оченята.

- Бо воно прощається із землею,- сказала Оса.

Сонце сховалось, стало темно. - Чого це потемнішало?- злякано запитали Сині Оченята .

- Нам страшно. - Не бійтеся,- сказав маленький Комарик,

- Спіть . Мине ніч, і знову настане день.

В.Сухомлинський.

Сині оченята

Сині оченята